

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

ВІВТОРОК

24 ВЕРЕСНЯ 1968 РОКУ

Ціна 2 коп.

КОСМІЧНУ ТРАСУ ЗЕМЛЯ — МІСЯЦЬ — ЗЕМЛЯ ПРОКЛАДЕНО!

15 вересня 1968 року в Радянському Союзі було запущено автоматичну космічну станцію «Зонд-5». Після семидобового польоту по трасі Земля — Місяць — Земля станція повернулася на Землю.

Уперше в світі радянський космічний апарат, облетівши Місяць, успішно повернувся на Землю з другою космічною швидкістю, доставивши великий обсяг наукової інформації.

21 вересня 1968 року автоматична космічна станція привидилася у розрахунковому районі в акваторії Індійського океану. Автоматичну станцію разом з науковими приладами 22 вересня було піднято на борт радянського корабля розшуково-рятувальної служби.

При польоті автоматичної станції «Зонд-5» було здійснено: обліт Місяця; наукові дослідження космічного простору в районі Місяця; повернення на Землю

з другою космічною швидкістю і м'яку посадку в заданому районі.

Програму наукових досліджень космічного простору і комплексних випробувань бортових систем та агрегатів автоматичної станції «Зонд-5» повністю виконано.

Успішний політ автоматичної станції «Зонд-5» по трасі Земля — Місяць — Земля, повернення її в заданий район є видатним досягненням радянської науки і техніки. Розв'язано нову науково-технічну проблему і відкрито широкі перспективи дальшого дослідження космічного простору та планет сонячної системи автоматичними космічними станціями в поверненнях матеріалів досліджень на Землю.

(ТАРС).

Пролог Івана Тарасенка

Ця розповідь про комсомол
Новоукраїнського району,
(див. 2-гу стор.).

Була люта зима 1943 року. На станції Красновка засіли фашисти. Невеличкий плацдарм здавався неприступним: доти і дзоти, кілька рядів колючого дроту опоясували укріплення. Крім цього, гітлерівці полили насип водою, і на нього не могла забратися жодна людина. І все ж, тринадцять радянських воїнів пішли в атаку. Серед них був і наш земляк — комсомолец Іван Тарасенко. Рух вперед, під шаленим ворожим обстрілом, вимірювався не метрами, а сантиметрами. Уже й місяць викотився у нічне небо, а бій не стихав. Падали воїни. Ті, хто залишався в живих, ще міцніше

стискали зброю, здавалося, зубами вгризалися в крижану землю.

Коли підійшли наші частини, порожнечі укріплення не озвалися жодним пострілом; над ним майорів червоний прапор. А на білому снігу — тринадцять закривавлених тіл у сірих солдатських шинелях. Серед них — наш земляк комсомолец Тарасенко з села Іванівки.

Не заради безсмертя загинув Іван.

Вічна пам'ять йому.

У зеленому сквері, над ставом, споруджується обеліск з барельєфом Героя Ра-

дянського Союзу Івана Тарасенка.

...Степовики. Коли з-за далекого горизонту викочується велике червоне сонце, разом з ним виходять з мого і комсомольці буремних двадцятих років — Іван Демченко, вбитий махновцями, Іван Стеценко, порубаний шаблями... Приходять вони до нас щодня, щомітлі...

— Спійте спокійно, брати. — говорить доярка ордена Леніна колгоспу імені XX з'їзду КПРС Віра Петерс.

— Ми продовжуємо ваші думи, — то говорить комбайнер

колгоспу імені Жданова Микола Насивайко.

Герой Соціалістичної Праці доярка Лідія Микитівна Кравченко схилила голову перед своїми ровесниками, перед їх безсмертям:

— Пухом земля вам, соколи! Велике червоне сонце викочується над степом, радіє сонце, тепліє від рук молодечих, від робочого гомону. Бо то ж справжня молода гвардія б'є землю Гітлава, землею Демченка, Стеценка, Тарасенка... Іде комсомольці, творить безсмертя! Степами — від Вільних Лук до Іванівки — чотиритисячний загін комсомольців Новоукраїнського району.

У садівника колгоспу «Росія» Новоукраїнського району комсоможки Галини Майданник — весняний настрій: свід щедро підляче за працю.

Фото В. КОВПАКА.

ПРОЛЕТАРСЬКА ДЕМОКРАТІЯ НЕ ЛИЦЕМІРИТЬ

В. І. Ленін виступав у Москві і Підмосков'ї більше двохсот разів. За неповними даними, його промови слухали близько сімдесяти разів у Колонному залі Будинку спілок, близько тридцяти раз — у Великому театрі Союзу РСР, десять раз на Прохоровській мануфактурі. Але найбільш масовою трибуною завжди залишалася для нього Красна площа. Тут Володимир Ілліч зустрічався з трудящими на військових парадах, в дні пролетарських свят.

На цьому знімку ви бачите В. І. Леніна під час виступу на Красній площі в день святкування першої річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції — 7 листопада 1918 року. Знімок цей зробив фотокореспондент П. Оууп.

Молода Країна Рад ще тільки ставала на ноги. Йшла напружена боротьба на фронтах — військовому та ідеологічному. 11 жовтня 1918 року «Правда» помістила статтю В. І. Леніна «Пролетарська революція і ренегат Каутський».

«...Розглядати докладно теоретичні помилки Каутського, — писав В. І. Ленін, — значило б повторювати те, що сказано мною в «Державі і революції». В цьому тут нема потреби. Вкажу тільки коротко:

Каутський відрікся від марксизму, забувши, що всяка держава є машина придушення одного класу іншим і що найбільш демократична буржуазна республіка є машина для пригноблення пролетаріату буржуазією.

Не «формою правління», а державою іншого типу є диктатура пролетаріату, пролетарська держава, машина для придушення буржуазії пролетаріатом. Придушення необхідне тому, що буржуазія вчинить завжди шалений опір її експропріації.

...Де є придушення, там не може бути свободи, рівності та ін. Через це Енгельс і говорив: «Поки пролетаріат ще потребує держави, він потребує її не в інтересах свободи, а в інтересах придушення своїх противників; а коли стає можливим говорити про свободу, тоді держава, як така, перестає існувати». Буржуазна демократія, циністська якої для

виховання пролетаріату і навчання його до боротьби безперечно, завжди вузька, лицемірна, облудна, фальшива, завжди лишастись демократією для багатих, обманом для бідних.

Пролетарська демократія придушує експлуататорів, буржуазію — і тому не лицемірить, не обіцяє їм свободи і демократії — а трудящим дає справжню демократію. Тільки Радянська Росія дала пролетаріатові і всій гігантській трудящій більшості Росії небачену, неможливу і немислиму ні в одній буржуазній демократичній республіці свободу і демократію, відібравши, напр., палачи та особняки у буржуазії (без цього свобода зборів — лицемірство), відібравши друкарні і папір у капіталістів (без цього свобода друку для трудящої більшості нації є брехня), замінивши буржуазний парламентаризм демократичною організацією Рад, в 1000 раз ближчій до «народу», більш «демократичних», ніж найдемократичніший буржуазний парламент. І так далі».

ХЛІБОДАРИ

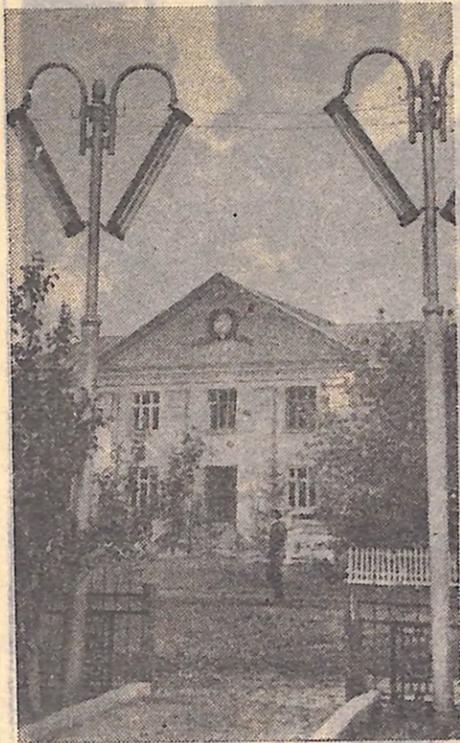
ПРОЩАЙ, СЕКРЕТАРЮ!

Якби знав Степан Пухир, що оте задержуване дівча говорить правду, мабуть, поводився б зовсім по-іншому. Не гарячував би, як того вечора:

— Теж мені агітатор! Ти зрозумій одне, Валько, не залишуйся я в селі.

Гарячковість не охолола й удома. Знаємо ми ті обіцянки, знаємо... Спочатку золоті гори обіцяють, а потім — крути волам хвости, доки сіль на спині не виступить. А в мене ж золоті руки! Як не як — шофер, і не якогось там третього класу...

Зібравши уранці свої нехитрі солдатські по-

В колгоспі імені Щорса виростає ще одна обнова — Будинок культури на 600 місць.

житки, пішов на автобусну зупинку. І знову, мов з-під землі, перед Степаном постала Валя Артеменко:

— Не передумав?

— Ні.

— І куди ж?

— У Кіровоград.

— А я оце говорила з головою. Обіцяв, коли залишишся, нову машину дати тобі.

Степан розсміявся:

— Ну й жартуни! Де ж у нього ті нові машини? Ну, скажи, де? І взагалі, це для мене цей дикий горизонт: ні клубу порядного, ні спортзалу... Прощай, комсомольський секретарю!

Валя лише сумно головою похитала: як не є, шкода хлопця. Виріс у рідному селі, освіту здобув, звідси й у солдатні пішов... А повернувся з армії — не алаштувають його степові горизонти! Ну, й грець з ним. Буде ще каїтись.

І те каїття прийшло. Незадовго, через якийсь там рік. Правда, Степан не висловлює його відкрито... Все частіше й частіше заїздить у рідну Іванівку, придивляється, зважує. Але ж Валя Артеменко немов не помічає його приїздів, навіть не заткнеться про останню розмову, коли Пухир залишав село.

Машина в Степана з автотранспортом. Гарна машина, але те зараз не тішить хлопця. Прорізав якийсь біля силосних ям. Он скільки там хусток дівочих, не менше й картузів! Серед них і Толька Артеменко, і Леопа Троїна, і Іван Палій... Разом з армією повернулися, а бач, розійшлися дороги. Іван Палій теж шофер. Не послухав Степанових намовлянь, лишився в селі. Тепер он яку машину має!

Загальмував Пухир. Бачить, трудно землячкам йому чистити. А його б машині на якійсь десятку хвилин роботи!

Під'їхав, розчистив силосну яму, вийшов з кабіни. Але й зараз того, чого ждав, не сталося. Хлопці лише похвалили роботу, а Валька шпильку кинула:

— Ну, як там у Кіровограді — кращі дівчата, ніж у нас, іванівські?

Літо заревів мотор, машина подалася від села. Бач, у них вже ось-ось новий Будинок культури відкриється, спортзал, кажуть, буде... Нові машини колгосп одержує. А про нього мов забули. Не як господаря, а як гостя зустрічають односельчани.

Дні навчання у Бобринському училищі механізації сільського господарства для Майте Мартиновича з колгоспу імені Щорса — вже спогад. Вона тепер трактористка.

Фото В. КОВПАКА.

Прокидається Пухир рано. А сьогодні, ще тільки вікна сірлі, сон полишив його. Глянув на годинника: маленька стрілочка доходила до цифри «5»... Мабуть, Володя Гаркавий уже давно на фермі. Жартує з доярками, допомагає бідони з теплим молоком на машину вантажити... Шасливчик. Працює скотарем, заочно у технікумі навчається... А Петро Человечкін? На силосуванні, мабуть. Казали, що він виростив гарну кукурудзу на силос. По 350 центнерів зеленої маси з гектара. Для цього літа — непогано...

Отак міркує Степан... І немов тут, під його вікнами, проходять на роботу — Майя Мартинович до свого трактора, Люся Цируленко з сумкою листинош.

Про все передумав Степан Пухир. Не дійшов у своїх роздумах лише до одного: а що було б, якби всі — Катя Голобородько, Василь Таранюк, Петро Человечкін, Василь Кодацький подалися слідом за ним у Кіровоград? Стояли б холодні мотори тракторів, була б худоба не напоена, а на городах не було б кому навіть перестиглі помідори зірвати...

Як ті бджоли трудяться молоді іванівці. Не менше працює й він, Степан Пухир, але щось ссе його серце, болить за степовими горизонтами.

Виявляється, між отими «прощай» і «здрасгүй» лежать не одні гони...

ЯК ПАВКА КОРЧАГІН

— Комсомольські збори вважаємо відкритими. — оголосила Валентина Артеменко.

І в залі погасло світло. Нараз темряву прорізав промінь, на екрані з'явився Павка Корчагін...

Валя Корнієнко, Галя Кузьменко, Микола Постолатій вдилляються у вольові риси обличчя Павла, слідкують за кожним кроком свого улюбленого героя.

Думали хлопці й дівчата. Дивувалися мужності, вчлилися мужності. А коли закінчився фільм, коли в залі спалахнуло яскраве світло, підвелася Галина Корнієнко:

— Соромно, — мовила глухо і перевела свій погляд на Миколу Чистальова.

Десятки очей дивилися на хлопця. І ті погляди були сильнішим сльом. Переглянувшись між собою і Володимир Чучуменко та Борис Логінов. Почервонілі підвелася, стояли похнюплені, мов школярки, що одержали двійки. А другогодня всі троє вийшли на роботу.

Пригадується й інші збори. Тоді до молоді завітала комсомольці тридцятих років. Хвилюючою була розповідь Миколи Гавриловича Чирляна про організацію колгоспу... А ось підводиться Ярина Ляшук:

— В кожному колосі, в кожному зернятті, вирощеному вашими руками, мені видиться вогник мого комсомольського квитка... Спасибі вам, діти...

І в Ярини Ляшук скочується скупа сльоза. Згадалося жінці...

До хати ввірвалися німці: — Здавай комсомольський квиток! — просичав булькатий фашист. — Ну, швидше!

Ярина якраз місила тісто в діжі. Доки гітлерівці нищпорили по хаті, непомітно вийняла з-під скатертини книжечку з силуетом Ілліча, хотіла перекласти в більш надійне місце — та було вже пізно: булькатий сунав прямо на неї.

І тоді Ярина занурила обидві руки в діжу... Фашисти не збиралися піти з хати ні з чим. Перевернули все догори дном, спалили єдину фотографію Ярининого чоловіка — теж комсомольця.

— Де квиток? — Не вашими руками тримати його, — мовила крізь зуби жінка, саджаючи хліб у піч. Гітлерівці озвірили. Їх дивував спокій цієї української господині, яка, незважаючи на лемент, продовжувала своє чакування над хлібом.

Удар в обличчя звалив Ярину на підлогу. Один за одним, ще і ще посипалися удари кованими чобітьми. Коли фашисти наситилися кров'ю, спинилися захекані біля печі: біля вогню золотими півколами красувалися палапці. Один схопив поліно, пожбури в полу'я. Потім — ще і ще летіли в піч дрова, доки хліб не став чорним, доки смагляві сонця не перетворилися на жевріючі головешки...

В Ярини Ляшук скочується скупа сльоза. Мовчазний Петро Человечкін, який тільки й того, що зник говорити до трактора, тихо зашепотів щось до Володі Гаркавого, а Майя Мартинович потяглася рукою туди, до серця, де в боковій кишені лежав її комсомольський квиток.

ПЕРШИЙ ВАЛЬС

Голова колгоспу Іван Антонович Овдієнко ще молодий. Здається, піби вчора вибув з комсомолу, вибув із списків, але ніщо не зможе викреслити з його серця комсомольський запал, наполегливість... І все ж, спробуй скрізь поспіти за хлопцями й дівчатами, спробуй! Заскоч найраніше на ферму — там вже пораять Василь Таранюк, Володя Гаркавий. До схід сонця їдеш у степ, а з-за обр'ю — трактор Майї Мартинович виповзає... Навіть на городній ділянці, де раніше порпалися одні бабусі, головним заспівувачем є також комсомолка Оля Волкова.

Іван Антонович не уявляє колгоспу без комсомолі, не мислить своїх успіхів без її енергії, ентузіазму. Бо не раз у гарячих суперечках з молоддю, в дискусіях він сам, голова, знаходив ключ до тієї чи іншої істини. Не раз уловлював себе на думці, що навіть ночами мізкує над тим, як би краще створити умови культурного відпочинку для молоді.

Якось вранці закликав до себе Валу Артеменко.

— Наближається осінь, секретарю? — запитав і якийсь дволично посміхнувся.

— Так, вже листя осипається.

— Де ж танцювати будете?

Валя здивовано звела брови. Ти бач, немає голови за що уболівати... Аж не віриться. І все ж відповіла:

— В клубі, Іване Антоновичу, будемо танцювати організувати...

Овдієнко лукаво посварився пальцем, став викладати свої плани. А через деякий час у мальовничому куточку села, над ставом, виріс естрадно-молодіжний майданчик.

Грав духовий оркестр. Ніхто першим не наважувався піти в танок.

— Просто не віриться, танцмайданчик, мов у Кіровограді! — гомоніла молоддь.

І тоді, коли оркестр заграє мелодійного вальса, Валя Артеменко підхопила колгоспного голову, закружляла у легкому вечоровому мерехтінні...

А в клубі, на білій стіні, суворо стояли вкарбувані прізвища Федора Таранюка, Павла Могильного, Василя Колоса...вісімдесяти дев'яти іванівців, які полягли на дорогах війни біля Бреста і Москви, Києва і Варшави, Праги і Берліна... І ніяким мелодіям не заглушити над ними страшну мелодію смерті, як не розрайти тугу матерів.

Ростуть снини. Розправляють крилата дочки.

Ветеранам колгоспної ярні Надії Федорівні Дорошенко, Миколі Антоновичу Голобородьку є ким гордиться: сільська комсомолія — їх зміна і надія, справжні хлібодарі.

В. ЮР'ЄВ.

Колгосп імені Щорса Новоукраїнського району.

На зекономлених матеріалах

«Від ювілею країни до ювілею комсомолу з подарунком на кожному робочому місці», — під таким девізом ось уже майже рік проходять змагання молодіжних колективів на Олександрійському електромеханічному заводі. Хороших успіхів домоглася комсомольсько-молодіжна бригада Люсі Веремеєнко. Електромонтажники вирішили один день на місяць працювати на зекономлених матеріалах. Мети досягнуто. З початку року вони заощадили різних матеріалів більше як на 2300 карбованців.

Г. РЕЗНИК, групкомсорг.

м. Олександрія, електромеханічний завод.

Кожен — передовик

В нашому колгоспі на всіх ділянках виробництва працюють комсомольці і молоддь. Недавно підбивали підсумки соціалістичного змагання на честь 50-річчя ВЛКСМ. Виявилося, що кожен член Спільки — передовик.

Особливо хороших показників домогся тракторист Микола Гадюков. За вісім місяців він упорав 887 гектарів умовної оранки, зекономив близько 200 кілограмів пального.

Відзначилися і пташники. Ніна Назаренко, наприклад, брала зобов'язання в ювілейному комсомольському році одержати на кожну курку-несучку по 130 яєць, а має їх за вісім місяців по 162 штуки. Майже такі показники і в Ніні Арсенюк.

Серед доярок давно славиться успіхами Клава Кіска.

М. КОВАЛЬОВ, секретар комсомольської організації колгоспу імені 10-річчя Жовтня.

Маловисківський район.

ТУРБОТА НА КОЖНОМУ КРОЦІ

Своїми успіхами Ленінський комсомол зобов'язаний повсякденному керівництву партії, в ньому джерело ідейності, боєздатності та організованості. Вперше спеціальна резолюція про ставлення партії до молоді була прийнята за пропозицією В. І. Леніна на II з'їзді РСДРП в 1903 році. Відтоді партія комуністів постійно дбає про молоде покоління.

Цю батьківську турботу партії ми, комсомольці, відчуваємо на кожному кроці — чи йдеться про організацію соціалістичного змагання серед молоді, чи про дозвілля, чи про організацію політичного навчання.

На політичному навчанні хочу зупинитися докладніше. Відверто кажу-

чи, в попередні роки в нас у системі комсомольської політосвіти було чимало недоліків. Ряд гуртків працював за переоб'ємом, в деяких комсомольських організаціях пропагандистами гуртків і клубів були малопідготовлені люди. В наступному навчальному році цих недоліків не буде: партійні організації допомогли комсомольцям дістати досвідчених пропагандистів. Ряд гуртків і семінарів очолили секретарі партійних організацій. Так, в колгоспі «Зоря» гуртком «Кругозір» керуватиме секретар партійної організації І. М. Небога, біографію В. І. Леніна комсомольці колгоспу «Більшовик» вивчатимуть під керівництвом секретаря парторганізації А. І. Тютюненько. Керівниками гуртків «Наш Ленінський комсомол» при комсомольських організаціях колгоспів «Победа» й імені Дзержинського та при Мар'янівському радгоспі теж затверджено секретарів парторганізації цих господарств І. Д.

Литвиненка, М. І. Пономаренка, І. Я. Нецадо в а. Колгоспі «Росія» гурток «Кругозір» очолює голова правління А. К. Чайка.

В цілому по району з 38 пропагандистів лише два комсомольці, а решта — комуністи, які мають 3 — 4 роки стажу пропагандистської роботи.

Для навчання пропагандистів створено постійно діючі районні семінари.

Комітети комсомолу, приділяючи велику увагу політичному вихованню молоді, всіляко заохочують пропагандистів до найбільш плідної роботи. Пропагандисти Станіслав Полей з колгоспу «Шлях Леніна» і Леонід Вітченко з колгоспу імені Жданова були нагороджені туристськими путівками в Польщу, Ніна Лебединська з автоколони № 1038, Григорій Басов з колгоспу імені 10-річчя Жовтня відзначені на районному зльоті пропагандистів бібліотечками.

Незабаром розпочнеться новий рік у системі комсомольської політосвіти. До нього готуються

і пропагандисти, й слухачі. Молодь Мар'янівського радгоспу, яка навчатиметься за програмою гуртка «Наш Ленінський комсомол», вже зараз збирає матеріали про комсомол, про В. І. Леніна. За цими матеріалами будуть оформлені спеціальні стенди. Велику увагу приділяють унаочненню і в інших комсомольських організаціях. Комітети ком-

сомолу колгоспу «Шлях Леніна» та ряду інших уже дали замовлення кінодирекції на хронікально-документальні фільми, придбали пластинки із записами промов Володимира Ілліча Леніна.

Новий навчальний рік у системі комсомольської політосвіти буде ленінським навчальним роком — не тільки в смислі глибокого вивчення молоддю

ЗАВТРА — ОБЛАСНИЙ ЗЛІТ ПРОПАГАНДИСТІВ

праць В. І. Леніна, а й у розумінні відточеності нашої пропаганди.

А. ВАСИЛЕНКО,
секретар Маловнісківського райкому комсомолу.

Пропандисти і комітетки ще й ще раз згажують, чи все зроблено, щоб у новому навчальному році всі молоді одержували міцний політичний гарт. Про це мова йде і між трьома кіровоградцями — пропагандистом Володимиром Бутенком з агрегатного заводу, секретарем комітету комсомолу заводу радіовиробів Анатолієм Молодченком і пропагандистом з цього ж заводу Сергієм Фурманом.

Фото П. ХМУРН.

Кіра Варнавічка — інженер конструкторського бюро відділу праці і управління заводу «Червона зірка». Та є в неї і друга професія — пропагандист. Саме так, професія. І її вже досконало опанувала Кіра, занята в гуртку «Кругозір», що працював при комсомольській організації ліварного цеху ковкого чаюну, вела цікаво, змістовно. Молоді виробничиків не раз зустрічалися із ветеранами, часто місцем занять гуртківців були зали заводського музею.

У наступному навчальному році думаю, що цікавіше налагодити роботу гуртка, планую використовувати більше наочної агітації, частіше звертатися до хронікально-документальних і художніх фільмів, щоб докладніше розкрити теми, — дільється своїми задумами пропагандист.

Фото О. КОБЦЯ.

У КИМНАТУ цехкому комсомолу механоскладального цеху № 2 ввійшов невисокий худорлявий чоловік. Коротко підстрижене волосся, відкритий погляд світлих очей...

В розмові він був небагатослівним, і згодом я навіть здивувалася, що цей трохи мовчазний чоловік — пропагандист гуртка комсомольської політосвіти.

Коли зайшла мова про політосвіту, Валентин Львов відразу пожвавився, дещо розповів про себе:

— Спочатку нелегко було керувати гуртком. Освіта вища, є знання. А от вміння їх передати — недостатньо. В інституті я більше спортом цікавився.

— Не прибідишся, — пошаргував секретар цехового комітету комсомолу.

— А я й не прибідилюсь. Вже дещо набув і досвіду, і вміння пропагандистської роботи. Та хочеться ще краще вести заняття, тому й вступив до вечірнього університету марксизму-ленінізму.

Коли Валентин Львов пішов, заступник секретаря цехового комсомолу Віктор Голубицький, який був присутній при розмові, сказав:

— Вдумливий і здібний пропагандист. Сам постійно підвищує ідейно-теоретичний рівень і заняття веде так, що кожному слухачеві завжди хочеться знати набагато більше, ніж почув від пропагандиста.

Р. МАРЧЕНКО,
робітниця заводу «Червона зірка».

СТУДЕНТСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ У БАКУ

БАКУ. В день, коли Ленінському комсомолу міняє 50 років, почується змагання студентських комсомольських організацій і груп Прибалтики та Закавказзя. Про це вмовлялись представники молоді шести республік, які брали участь у студентському тижні, що завершився в столиці Азербайджану.

Шкавою і насиченою була програма студентського тижня. Який пройшов під девізом «Ми — спадкоємці 20-ти». Юнаки і дівчата зустрічалися з ветеранами революції і

бої за Радянську владу в Азербайджані, соратниками 20-ти комісарів, покляни влінок на могилу славних рязцаря Жовтня.

Учасники тижня були гостями молоді індустріального Сумгаїта, морських нафтовиків легендарного пазьового містечка Нафтові Камени, виноградарів стародавньої Шемахи. Разом з бакинською молоддю вони брали участь у мітингу солідарності з народом героїчного В'єтнаму.

На конкурс імені Юрія ЯНОВСЬКОГО

(Продовження. Початок в газеті за 21 вересня).

А КОЛИ ЧЕРВОНИЙ ПЕТРОГРАД сповістив про перемогу революції, дядько Петро знову взяв гвинтівку до рук, попрощався і з Яшком:

— Рости, козаче. Іду. Не час сидіти вдома. Рости, Яшко. Може, й ти нам на поміч прийдеши.

МОВ ВЕСНА, оновила край Радянська влада. Дала і їхній родині землю, незвідану радість. Біднота — відстануть десь газету — і до Хоменків:

— Читай нам, Яшко!
Читав. Дзвінко лунали слова: Ленін, мир, свобода. Не все розумів, але знав — доля усміхнулась і їм.

Вогненний слід

БАЛАДА — **Микола СТОЯН**

А потім почелася — німці, гайдамаки. А тепер денікінці. Все повертають панам, хазяям. Бідноті, наймитам — шибенці й кулі. Бідноті — робота і голод, старе ярмо. І його віддали в найми.

Єдиний відрядяв малого Яшка — коні. Знає ж, що куркулівська, а любить їх. Мчить на них і в степ, і з степу, Господар спершу лаяв, а тепер б'є:

— Ти мені, старченя, божу тваряву по муч...

А він все-таки любить їх. Годув, влітку і восени купає, у вибалках знаходить найкращі трави, соковитий степовий пирій.

Ділиться з Васьком — ватажком табуна, сірим у вблукх жеребець, вричтани свого черствого шматка.

До табуна сам господар боїться підступити. А перед Яшком і Васько стихає. Там, у яругах, Яшко навчив коней по команді лягати (бачив, як військові це роблять), навчив ставати на коліна, перестрибувати через глибокий рів, що його вирила весняна вода...

...Четверо. З ними й комісар. Він їх не бачив. Не бачив і комісара. Однак знав — при слові комісар на його кутку мати, бідняки ясніють. Сам же Ленін — старший серед народних комісарів... А господар лютує, як почує те слово. Ач чого хоче — повісити і відрубати голову.

Вже давно на землі ніч. Восени в степу темно, хоч в око стрель. Денікінці, охорона офіцера, сплять. Батько й син ще сперечаються. П'яні вже геть. Батько доказує, що «кацапів» на Україні ніяк не треба. Син сердитіше:

— Ти хочені, щоб твої вісімдесят десятин були цілними?

— Я хочу й сто вісімдесят десятин!

— Так чого ж ти проти нашого Денікіна? Та зараз і чортів можна продати, щоб зібратися у один кулак, щоб вишантажувати Леніна!

— Як же тобі знизити Леніна, як за нього весь світ — і дядько, і мамка, і татко, і всі, всі люди на землі!

Нарешті вляглася спати. Господаря загасила лампа, вмостила на теплій лежанці і незабаром захрапала.

За порогом пронизливий вітер. Денікінці біля ліска не спали. Палили багаття — їх не багато, а в хащах тільки четверо поренених. Пройшов у конюшню. Васько пізнав, тернув по плечах. Як же вивести їх? Конюшня замкнена залізною штабою. Яшко аж застогнав. І враз схопився за голову. Та їх же можна вивести. Найпершого Васька.

Вид'язав його, ще трюх. І перед собою штабою тихо наказав:

— Васько! На коліна! Чуєш, Васько! Васько, а за ним ще трюх слухняно стали на коліна і чудом пролізли під двері.

За порітьми стрюжовивсь. Ці п'яні, безпечні, сплять. А земля мерзла — біля ліска почують. Вернесь у конюшню, забрав усіє лампичі і довго обмотував коням копита. Прив'язав усіх за повідки й до Васька:

— Підемо, Васько, не бієся. Тільки як його йти, як пробратись у лісок? Яруга? Там найбільша варта. Від степу? І там чатують. Здогадаєся — вони найменше охороняють битий шлях на Панчеве. Мабуть, гадають, що червоні ніколи не ризикуватимуть вибиратися з лісок головиним шляхом... Так і в. Тут нікого нема. А може, сплять?

Поминув перші кущі, перші дерева і полегшено зітхнув. Все далі віз коней у лісок. І не зчуєсь, як його схопили. Ті ж четверо.

— Хто ти?

— Я Яків Хоменко. Яків Іванович Хоменко.

— Куди йдеш?

— До вас.

— До нас?

— Егеж. Ви ж червоні. Серед вас є й комісар поранений. Вас оточили. З усіх боків. Вас збираються повісити, а комісарові ще й голову відрубати.

— Це що, товаришок, як рак свисне.

— Не знаю. Я вам коні привів. Сідайте на них і рятуйтеся, їдьте до своїх.

— Хто ж навчив тебе так діяти?

— Я сам.

— Та чий же ти?

— Кажу ж Хоменків. Наймитую на хуторі.

— Зрозуміло. Як тобі дякують, і не придумаю. І якщо ти тутешній, може, порадиш, як нам пробратись до своїх?

— Спершу дорогою на Панчеве. А потім буде ще один хутір і за ним вліво дорога. Так ви ною через яр до Шапового, в Чорний ліс, до Красносілки, Олександрівки, там, кажуть, уже червоні.

Яшко передав повідок:

— Васько, слухайся. Не бунтуй.

І несподівано, блискавично схопив за руку комісара:

— Візьми і мене з собою.

— Ти ж ще дуже молодий. Не ображайся — це визнаємо. Дорога наша важка, небезпечна.

руку потиснули. А комісар обійняв і поцілував. І коли б знав, яка гроза владо на пастушка, може, і взяв би з собою... Вранці куркуль лютував: штаба замкнена, а чотирьох найкращих коней немає.

Син-офіцер скаженів у безсилій люті: оточені червоні зникли. Лісок двічі прочесаги до останнього кущика. Все було яснішим від дня, все вело до одного клубка.

— Яшко-падлюка вивів коней! — репетував хуторянин. — Микито! Знайди його і повісь. Повісь собачення на першій гілляці!

Шукали в селі, біли матір. Шмагали нагаями родичів і сусідів. Облазили всі горіща і пороби, вернулись на хутір, нищпорили й там всюди, а хлопця знайти не могли. Багатства й вилдми копирсали стіжок сна. Крик за кроком, метр за метром. Яшко був-таки в сні. Бачив торкуничь голови, лезом опік П. Хлопець зліпив зуби від болю. Там, на голові на все його життя лишився згодом шрам і невеличкий кушчик ранньої свинини. Не конікує. Не спляв до ночі. Три дні, голодний, задушливий, перховувався, а потім, як трюх втихло все, як денікінці покинули хутір, вночі постукав у шибку до матері:

— Мамо! Відчиніть!

— Яшко! Ти живий?

— Живий...

— Бідна ж ти моя дитина! Хліба нема, дам картоплі й цибулі.

— Візьму в торбу. Трошки нагрюсь — і вирушу в дооогу.

— В яку дорогу?

— До червоних.

— Іди, сину. Тут тобі лиха не минути. Хазяїн ва коней потяг останне рядно, а побачить тебе, — і душу забере. За Ставидлами, сусідка говорила, стоїть полк червоних козаків.

— Прощавайте, мамо!

— Щасливо ж тобі! — відірвала його біляву голову від грудей.

Він пішов, зник у темній ночі. Віяв холодний вітер. Почав крапати осінній дощ.

ТОВАРИШУ КОМАНДИР! До штабу прибілося хлопця і просить до вас!

— Пропустіть. Побачимо, що то за запорожець.

Поріг переступив Яшко. Тепер, вдень, він здавався зовсім маленьким, не деси й десяти років. Нестрижене біляве волосся шапкою на голові. Змучене круглолиде обличчя. Вся одяга із полотна.

Його уважно оглядали дві пари очей. Командир вкладав змащений револьвер у кобуру. Комісар щось писав, ручку відкидав, блякнот відсував.

— Що скажеш, хлопче?

— До вас хочу!

— Так і знай! — засміявся командир. А комісар, почувши голос хлопця, ручкою підняв і голосно закричав. Закричав, аж хитнулася лампадка і злякано відсунувшись боги:

— Йі же богу не поміняюсь. Це ж сам Яків Іванович Хоменко!

— Який же такий Хоменко? — вів угору брови командир.

— Найкраща людина в світі! Людина, яку в мому назвати своїм сином!

— Пастушок? З лісу?

— Він! Він! Наш рятівник. Якими ж вітрами, Яшко?

Хлопець похапцем став розповідати. А коли показав голову і шрам на ній, комісар спохмурнів.

— Мати ж хоч знає, куди ти йшов?

— Мати казала до вас йти...
(Далі буде).

У ЧАСУ ПІДВИЩЕНІЙ ПУЛЬС

Чи можна сьогодні уявити людину, яка не відчуває на собі інтенсивності потоку інформації, що народжується кожної години життя нашої планети? Мабуть, ні. Так чи інакше, події відбуваються в світі, впливають на характер людини, формують її настрій, напрям думок, потребу діяти. Із сукупності повідомлень, дат, подій, фактів виокремлюються вузлові моменти дня, тижня, місяця, року, складається загальний напрям часу. В цьому плаві кожний окрема взятий рік по-своєму цікавий і важливий.

Чим знаменний для нас, комсомольських журналістів, взагалі 1968 рік? Насамперед тим, що це рік 50-річчя Ленінського комсомолу. Разом з тим, для нас — працівників журналу «Сельская молодежь» — 1968 рік, зокрема, знаменний ще й з чисто професійного боку: в цьому році кількість наших читачів зросла. А це значить, що сот-

ні тисяч юнаків і дівчат, кожний з яких глибоко індивідуальний за своїм характером, смаком, внутрішнім світом, чекають від журналу відповідь на найгостріші проблеми сучасності. Тому головним завданням журналу була і залишається його максимальна різноманітність, щоб перше добре враження від знайомства з журналом перейшло в потребу постійного спілкування.

Очевидно, думка, що кожний номер журналу вбирає в себе досягнення і знахідки вчорашнього дня, підсумовуючи і узагальнюючи їх, не буде якимось відкриттям. Все це закономірно. І говорючи про плани редакції на кінець 1968 року і новий 1969 рік, хочеться сказати про те, що в журналі залишиться в майбутньому, і яких нових рис він набуде, чим порадує читача.

Безумовно, буде продовжена Всесоюзна експедиція «Ко-

мунар». Є гостра необхідність не від випадку до випадку, а постійно пам'ятати і відкривати нові імена людей, які в найскладніші і найвідповідальніші роки після революції дали країні головне — хліб. Є гостра необхідність знати і пам'ятати, в яких умовах і в яких обставинах починали будувати нове життя на селі. Є гостра необхідність знати, з ким вони боролися, захищаючи нашу завоювання від ворогів. І журнал відкриває нові імена.

...«Батьківщина моя». Ці слова кожний з нас вбирає з молоком матері. Нова рубрика «Береги красу Вітчизни» не випадкова. Не тільки потужністю заводів, глибиною наукових відкриттів, зльотом технічного прогресу велика людина. Ні. Вона велика шумом соснового бору і посмішкою лісового озера, вона прекрасна прозорістю струменів річкових і чистою повітря, яким дихає, вона велика красою землі, звичайної землі, по якій ти йдеш.

«Операция «Ящирка», «Блюструн в упряжку», «Легенда про загадковий колос», «Ві опрала забуття», «Справа про артеросклероз».

Відділ науки чекає ваших листів. Чекає своїх читачів. ...Всесоюзна олімпіада триває. Пароль такий же — талант.

Дві тисячі рукописів з віршами молодих. Двадцять п'ять нових імен. Багато чи мало? Хтось скаже: багато рукописів, мало імен. Ні, відповідаємо ми. Багато рукописів, а це значить, стільки ж літературних консультацій, порад, так необхідних початку чим.

Олімпіада триває. Вік учасника до 30 років.

В одній сільській школі дітям було задане питання. На кого хочеш бути схожим? З шістдесяті учнів двоє десятих класів 60 процентів назвали імена Юрія Гагаріна, Германа Титова, розвідників Кузнецова, Ріхарда Зорге, льотчика-випробувача Мосолова, академіка Курчатова та інших. Були названі імена людей незвичайних, мужніх, сміливих. Чи може це здивувати? Ні, не може! У шістдесяті, всіма надіяючи завжди хочеться бути сильнішим, ніж ти є насправді, кращим, рішучішим. Юність завжди тягнеться до подвигу, романтики. Ось чому героїка була, є і буде центральною темою всіх літературних публікацій як в 1968, так і в 1969 році.

Про безстрашні дії нашої військової розвідки розповідає нова повість І. Акімова «Ба-

лада про тих, що пішли на завдання». У портфелі редакції повість Євгена Федоровського «Його звали Бер» — про безприкладні операції радянських чекістів на танкових заводах Німеччини під час Великої Вітчизняної війни, Ліджеса Збіха «Партія в доміно» — про ліквідацію учасників польського руху матером провокатора-гестапівця, фантастична повість Олександра Проханова «Іду в пульт мою».

Не залишаться непоміченими публікації глав з нового роману видатного радянського письменника — фантаста Івана Єфремова, письменника Павла Ніліна та інших. Ліній відповідних публікацій журналу продовжить п'ятитомник «Подвиг», що видається як додаток. Опинитися з приводу змісту п'ятитомника триває.

Постійний авторський актив журналу в особі Віктора Астаф'єва, Василя Шукшіна, Анатолія Ткаченка, Сергія Нікітіна, Віля Ліпатова, Петра Проскуріна має намір порадувати новими повістями і оповіданнями.

І ще про одне. Ви хочете гарно одягатися, одержати похвалу, як поводитися в товаристві? Ви хочете побудувати в колгоспі малий спортивний комплекс чи організувати молодіжне кафе? Журнал вам допоможе і в цьому. Виступлять модельєри, будуть опу-

ліковані проекти конкурсу «Скри». На краще оформлення сільського клубу, кафе, бібліотеки, на вміле використання народних традицій у творчості наших умільців, у найкращому побуті... Сподіваємося, що ви візьмете в ньому участь.

Залишається поставити остаточно питання: чого ви хочете, товариші журналісти? Відповідаємо: дуже небагато, щоб перше добро враження від знайомства з журналом перейшло в потребу постійного спілкування. Будь-який журнал цікавий, сильний своїми матеріалами, але це тільки наполовину. У великій мріі журнал перспективний і сильний своїми читачами, їх думками, сподіваннями. Чекаємо ваших листів, ваших порад, зауважень.

Редакція журналу ЦК ВЛКСМ «Сельская Молодежь».

ВІД РЕДАКЦІЇ. У пригодницькій повісті польського письменника Анджей Збіха «Партія в доміно», зривок з якої ми пропонуємо читачеві, розповідається про героїчні дії учасників польського опору проти німецьких окупантів і місцевих зрадників під час другої світової війни. Повість глибоко психологічна, повна драматичних колізій, в її основу покладені справжні факти. Повість буде друкуватися в № 1, 2, 3 журналу «Сельская молодежь» за 1969 рік чи в складі літературного додатку «Подвиг» майбутнього року.

З АВДАННЯ НЕБЕЗПЕЧНЕ І НАДЗВИЧАЙНО ТЯЖКЕ...
Шифровка Центру, як правило, відзначалася лаконізмом, але ця, що наказувала Клоосу виїхати у Бреслау, кінчалася саме такою фразою.

Ішов грудень 1942 року. Німецькі армії загрузли під Сталінградом, і формування заведеь верховного головнокомандування вермахту ставали все туманнішими. Небагато вірогідних шансів залишилося імперії Гітлера, що дивізії Паулюса вже втрачені безповоротно. Війна наближалася до переломного пункту. Газети всього світу повідомляли про тисячі загиблих у повітряних боях, у боях на суші і на морі, Щоденні в зведеннях з'являлися назви нових сіл і міст Росії, Африки, Греції, котрих торкнулася війна. Але ніхто не передавав повідомлень з фронту, на який послали Клооса, тут боротьба йшла в абсолютній тиші. Потім у таємних штабах викреслювали імена загиблих і ховали списки на дно воєнних архівів. Це був фронт, на якому дії розвивалися наповонок, в темряві. Не дані застати себе зневажає, перехитрити ворога, уникнути пасток і капканів, а також...

Саме це й було найтяжким. Клоос весь час думав про це, ядучи вулицями Бреслау. В занасі трні дні, якщо не встигнеш, зведеться жертвувати людьми.

Він минув Гіндсбургплац і, звернувши у вузьку вулицю, зуупинився перед оголошенням, підписаним гауляйтером Танке.

Перевіряти, чи не стежать за ним, уже увійшло в звичку. В центрі міста він ніг загубитися серед людей, що юрмились перед магазинами. Тут було тихо і безлюдно. Позв'язавшись, віддавши честь — прийшов якийсь унтер-офіцер. Літній чоловік підняв з тротуару окурок сигарети. Дівчина в повільному палятьчю з буквою «П» на трикутній нашивці штовхала візок з вугіллям. Глянула на Клооса і відвела погляд. Він ще раз оглянувся і попрямував до костьолу. Головний вхід було зачинено. Він штовхнув бокові двері і опинився у морозі. Перед статуєю святого Антонія горів вогник. Кроки віддавалися гучною луною, і Клоос намагався ступати навшпиньках. Несподівано заспівав орган. Клоос деякий час слухав фугу Баха, потім по крутих дерев'яних східках зійшов нагору. Чоловік, якого він шукав, — немолодий уже, в темних окулярах — схилявся над клавіатурою. Почувши кроки, він перервав гри і повернувся до дверей. Клоос знав, що він салій, принаймні, повинен бути салій. Та на мить йому здалося, що чоловік його бачить.

— Руді? — спитав органіст.
Клоос не відповів.

— Я чув, хтось зайшов.
— Так, це я, — відповів Клоос, підходячи ближче.
— Хто ви?

— Я привів вам привіт від тітки Зузання.
Чоловік мовчав, ніби не розуміючи.
«Не міг же я помятисся», — гарячково думав Клоос.
— Ви її знайомий? — спитав нарешті органіст.
— Родич, — відповів Клоос.
— Вона все ще хворіє на ревматизм?
— З вересня вона почуває себе краще.

Все. Тепер можна починати розмову. Органіст підійшов до Клооса. Його пальці, ніби чогось шукаючи, легко торкнулися погонів офіцера.

— На тобі офіцерський мундир, — сказав він і додав: — Пробач, я не повинен питати. Я чекав тебе... Чи знаєш ти це, що тітка Зузання...

— Ні, ні, не значить, — сухо обізвав Клоос. — Мені доручили прийняти рішення на місці.

— Це добре, — відзначив чоловік. — Добре, що саме сьогодні.

— Доповідай.
Органіст вийняв з бляшаної коробки половинку сигарети. Не поспішаючи, вставив її в дерев'яний мундштук.

— Не подавай мені вогню, — сказав він, дістаючи з кишені велику запальничку. — Ти вперше у Броцлаві?

— Вперше.
— Знаєш дії місцевої поліції?
— Ні, а яке це має значення?
— Все має значення, — зазначив органіст. — Ти знав Артура першого?

— Так. Розповідай.
— З самого початку?
— Так. Ніби я нічого не знаю.
— Хочеш мене перевірнути?
Клоос не бачив його очей, закритих темними окулярами.
— Я не збираюсь, — сказав він. — У нас вважають, що тобі можна довіряти.

— Дякую, — органіст нарешті прикурив сигарету. — Годувати тому я одержав повідомлення від Артура другого, — Де тайник?

(Далі буде).

НА ЗАВАДІВСЬКІЙ ТРАСІ — ВОЇНИ

ЧЕМПІОНАТ ЗБРОЙНИХ СИЛ СРСР З МОТОКРОСУ

Чемпіонат Збройних Сил СРСР з мотокросу Місцевість на околиці Кіровограда, біля села Завадівка дедалі стає популярнішою серед мотокросменів. Природа наділила її безліччю пагорбків, підйомами і стрімкими спусками. Тут уже проходили всесоюзні й міжнародні змагання. А минулої суботи й неділі на цій нелегкій трасі вперше проводився чемпіонат Збройних Сил Радянського Союзу з мотокросу.

Тисячі глядачів, що зібралися біля траси, тепло вітали учасників чемпіонату, і зокрема, миян Леоніда Шинкаренка та Володимира Погребника, москвича Євгена Петушкова і лєнінградця Геннадія Мойсєєва, які приїхали до нашого міста прямо з розгара Кубка націй, де команда Радянського Союзу вперше стала володарем цього почесного трофея. Там вони були однолюбниками, а тут — суперники, бо кожний виступав за свій військовий округ.

Ця четверка відважних і досвідчених кросменів давно знайома кіровоградським любителям мотоспорту по виступах на цій же трасі у минулі роки. І вже в перший день змагань дехто з цієї четвірки знову порадудав високою майстерністю, виявив велику волю до перемоги. Зокрема, мова йде про представника Київського військового округу Леоніда Шинкаренка, який в цей день брав участь у заїздах на машинах класу 175 кубічних сантиметрів. На старті він затримався не зі своєї вини і вийшов на трасу тільки дев'ятим. Київлянин поступово набирив швидкість, коло за колом обігнав своїх суперників і першим під бурхливі оплески присутніх закінчив гонку. Другим призером став Володимир Кавінок з Прикарпатського військового округу, третім — представник Групи радянських військ у Німеччині Анастолій Воронін.

Наступного дня Шинкаренко пересів на мототроїці з об'ємом циліндра 250 кубічних сантиметрів. І тут він був поза конкуренцією. Очолувавши в першому заїзді гонку, він усі двадцять кіл йшов попереду, нікому не дав обігнати себе.

У другому заїзді киянин знову зі старту виривався вперед і так першим йшов п'ять кіл.

А на шостому транілася біда: заглож лєнінгу. Цим скористався Геннадій Мойсєєв (Лєнінградський військовий округ) і обігнав суперника.

Небагато часу потрібно було, щоб примусити лєнінгу підкоритися волі людини, яка добре знає всі його прийоми. Шинкаренко вправно асючив у сідо мотоцикла і почав переслідувати лєнінградця. Він майже впритул наблизився до нього. Так можна було б спокійно й фінішувати другим, не ставити себе під загрозу, бо при обгоні все може трапитися і тоді позбавишся другого або навіть і третього місця. А так йому вже забезпечений почесний титул чемпіона. А вже лєнінградець був у гіршому становищі, він у попередньому заїзді був тільки третім. Але не такий характер у Шинкаренка, щоб винустити суперника поперед себе. Коли до фініша лишилось метрів двісті, він обігнав Мойсєєва і знову був першим.

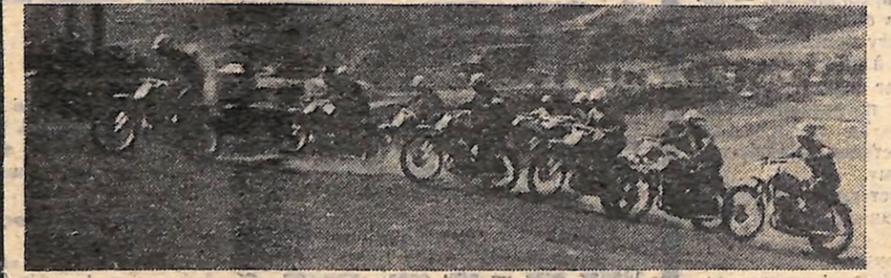
Успішно виступив і товариш Шинкаренка по команді Володимир Погребник. У класі машини 500 кубічних сантиметрів він поступився першістю тільки Вячеславу Краснощочкову (Московський округ). Анастолій Воронін і тут був третім.

За команду Прикарпатського військового округу виступав наш земляк — олександрієць Стаїслав Комлік, який зараз служить в армії. Він став другим призером у класі машини 350 кубічних сантиметрів. Чемпіоном тут став Олександр Лебедєв з Групи радянських військ у Німеччині. Трєтє місце зайняв Борис Іванов (Московський округ).

Перші три місця серед тих, що змагалися в класі машини 125 кубічних сантиметрів, зайняли відповідно Саїдула Набулін (Група радянських військ у Німеччині), Віталій Турїн (Московський округ) і товариш Набулін по команді — Георгій Жданов.

І в командному залїку переможцями стали спортсмени, що представляли Групу радянських військ у Німеччині. За ними йдуть команди Московського і Прикарпатського військових округів.

Л. ФАЙШТЕРН.
Фото В. ЛОГВИНА.

ПРАПОР ПІДНЯТО

МЕХІКО, 21 вересня. (Кор. ТАРС Е. САРАТОВ, С. СІЧОВ). Для нашої олімпійської команди в п'ятницю був особливий день. О п'ятій годині вечора над Олімпійським селом замайорів Радянський Державний прапор!

Урочиста церемонія відбула десять місцевих та іноземних журналістів і фоторепортерів. Були присутні, представники олімпійського оргкомітету, а також члєснені «мешканці» Олімпійського села, загальною кількістю яких тепер досягла 1588 чоловік.

Довгою колоною по чотиря

чоловіка в ряд, виключаючи заохплення присутніх красяною формою (лічача в яскраво-чернових жакетах та білих спіднячих, юнаки в світлі піджаках і сірих брюках), молоді, сильні, підтягнуті радянські спортсмени пройшли від свого корпусу до зеленого поля, на якому височать флаштки.

Настала тиша. На майданчик вийшов губернатор Олімпійського села Х. Міранда в супроводі двох представників олімпійського оргкомітету і попрямував до керівників радянської спортивної делегації, що стояли на чолі колони. Міранда тен-

ло поздоровив керівників і спортсменів з цією знаменою для всіх учасників олімпіади подєю і запросив голову центральної ради Союзу спортивних товариств і організацій СРСР С. Павлова підняти прапор.

Як тільки С. Павлов підійшов до флаштона, пролунала урочиста мелодія Радянського Державного Гімну, і через кілька секунд на фоні блакитного неба замайорів стар Радянського Союзу! Після того як стихла музика і військовий почесний варті було дано команду «вільно», Міранда виголосив вітальну промову, в якій висловив упевненість у тому, що спортивні ігри XIX олімпіади «стануть цемєнтом для дружних і братерських зв'язків між народами, для миру і взаєморозуміння всіх націй нашої планети».

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІВТОРОК, 24 вересня. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — «На роздоріжжі», Художній фільм. (Кіровоград). 17.15 — «Шляхами героїв», «Червоні слідопити». (Львів). 17.45 — «На шкільних екранах», (Дніпропетровськ). 18.15 — «Стандартизація і прогрес». Телевізійний журнал. (М). 18.45 — «Наука — вік XX». «Здоров'я», (Одеса). 19.30 — Першість СРСР з футболу. «Спартак» (М) — «Нефтчі» (Баку). В перерві — телевізійні вісті. (К). 21.15 — Інформаційна програма «Час», (М). 21.45 — Художній фільм «На роздоріжжі». (Кіровоград).

Друга програма. 11.10 — Телефільм. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Фізика для учнів 8-го класу. «Теплово, магнітис

та хімічна дія струму». (К). 20.00 — ««Смерт Ла Скала», (Кіровоград).

СЕРЕДА, 25 вересня. Перша програма. 11.00 — Телевісті, (К). 11.10 — Художній фільм «Різні долі». (Кіровоград). 17.15 — Телевізійний концерт. (Миколаїв). 17.30 — «Пропагандист». Телевізійний журнал. (К). 18.00 — Для дітей. Мультифільм. (К). 18.30 — Телевісті, (К). 18.50 — Наші оголошення, (Кіровоград). 18.55 — «Кіровоградські вісті». 19.10 — Художній фільм «Різні долі». (Кіровоград). 20.35 — Першість СРСР з хокея. ЦСКА — «Динамо», (К). 21.15 — Інформаційна програма «Час». (М). 22.45 — «Читачи ваші листи». (К).

Друга програма. 11.10 — Телефільм. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Історія для учнів 7-го класу. «Народні маси — творці матеріальної і духовної культури Київської Русі Х—ХІІ ст.». (К). 12.10 — Кінопрограма. (К).

ЧЕТВЕР, 26 вересня. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Художній фільм. (К). 16.40 — Наші оголошення. (Кіровоград). 16.45 — «Закохани серед нас». Документальний фільм. (Кіровоград). 17.30 — «Дорогу глибоким резервам», (Донецьк). 18.00 — Для дітей. Мультифільм. (К). 18.30 — Телевісті. (К). 18.50 — «Таланти твої, Україно». (Чернівець). 19.30 — Міжнародний огляд. (К). 19.55 — «Музика і життя», (Львів). 20.40 — Першість СРСР з хокея. «Локомотив» — «Спартак». (М). 21.15 — Інформаційна програма «Час», (М). 21.45 — «Добрий вечір, хліборобе». (Херсон). 22.45 — Літературний театр. І. Буянів. «Останнє побачення». (К).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-43-33, відділів — 2-43-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ВЛКСМУ, г. Кіровоград.